

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Michalom Mudrákom, advokátom, Hurbanovo nám. 1, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/184/2020 z 28. septembra 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/15/2023 z 22. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami všeobecných súdov v civilnom spore sťažovateľa o plnenie, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sporové strany uzatvorili v roku 2012 kúpnu zmluvu s prílohami, ktorej predmetom bol mobilný telefón. Sťažovateľ bol v kúpnej zmluve, ako aj v dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb uvedený ako fyzická osoba – podnikateľ. Počas záručnej doby sa na telefóne vyskytli vady, ktoré podľa žalovaného – na základe vyjadrenia autorizovaného servisu v rámci diagnostiky telefónu – vznikli vinou sťažovateľa v dôsledku nesprávnej manipulácie s telefónom, pre ktorú odmietol uznať reklamáciu sťažovateľa. Sťažovateľ od kúpnej zmluvy odstúpil a žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v roku 2015 sa domáhal zaplatenia istiny 219 eur s príslušenstvom z titulu vrátenia kúpnej ceny za mobilný telefón po odstúpení od zmluvy.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 42Cb/69/2018-162 z 20. novembra 2018 žalobu sťažovateľa zamietol pre neplatnosť odstúpenia od zmluvy, v ktorom ako dôvod uviedol porušenie povinnosti žalovaného odstrániť vady. Nesprávna manipulácia s telefónom, a tým aj porušenie záručných podmienok nezakladá dôvod na odstúpenie od zmluvy. Za podstatný listinný dôkaz preukazujúci porušenie záručných podmienok sťažovateľom považoval servisnú správu autorizovaného servisu z decembra 2013, ktorý uviedol, že telefón vykazuje známky vniknutia neznámej kvapaliny majúca za následok porušenie záručných podmienok, a to v dôsledku vystavenia telefónu nadmernej vlhkosti. Ostatné dôkazy produkované sťažovateľom nevykonali pre ich právnu bezvýznamnosť.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, ktorý krajský súd (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/99/2019-219 z 13. novembra 2019 (prvý v poradí, *pozn.*) ako vecne správny potvrdil. O podanom dovolaní sťažovateľa, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozhodol najvyšší súd kasačným uznesením sp. zn. 4Obdo/45/2020 z 31. augusta 2020 (prvý v poradí, *pozn.*). Dôvody zrušenia najvyšší súd vzhliadol v nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, ktorý sa vo svojom odôvodnení nevyjadril k podstatným odvolacím dôvodom sťažovateľa: (i) spochybnenie pravosti a pravdivosti servisnej správy z decembra 2013, (ii) tvrdenie o spotrebiteľskom vzťahu medzi stranami sporu, (iii) falšovanie dokumentov zo strany žalovaného a podobne.

5. Po opätovnom preskúmaní odvolania krajský súd napadnutý rozsudkom označeným v záhlaví tohto uznesenia (druhým v poradí, *pozn.*) opätovne rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil s tým, že odvolacie dôvody uvádzané sťažovateľom naplnené neboli. Odvolací súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že sťažovateľ v záväzkovom vzťahu so žalovaným nemá postavenie spotrebiteľa (s osobitným poukazom na účel poskytovaných služieb) a že dôvodnosť reklamácie vady telefónu hodnoverným dôkazom nepreukázal.

6. Sťažovateľ podal dovolanie aj proti v poradí druhému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, argumentujúc dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP. Tvrdil, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho argumentmi a jeho závery považoval za svojvoľné, neudržateľné a nerešpektujúce rozhodnutie dovolacieho súdu. Najvyšší súd zhodnotil, že konajúce súdy sa dôvodom zamietnutia žaloby sťažovateľa dostatočne venovali, a dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje nepreskúmateľnosťou, nezrozumiteľnosťou, svojvoľnosťou a ústavnou neudržateľnosťou ich záverov, hlavne čo sa týka posúdenia servisnej správy autorizovaného servisu predloženej žalovaným, od ktorej konajúce súdy vyvodili nedôvodnosť sťažovateľom uplatneného nároku:

a) odvolací ani dovolací súd nereagovali na argumentáciu týkajúcu sa spochybnenia pravosti a pravdivosti servisnej správy (ako žalovaným predložená nepodpísaná kópia nejakého dokumentu), ktorú ako súkromnú listinu treba dokazovať, resp. preukázať jej pravosť a pravdivosť, pričom oponuje, že nejde o otázku skutkového stavu, ale o rešpektovanie základných zásad pri dokazovaní;

- b) ďalej namieta nezrozumiteľnosť napadnutého odvolacieho rozsudku, keďže mu nie je zrejmé, či predmetom vyhodnotenia dôkazov bola podpísaná alebo nepodpísaná servisná správa, a v tej súvislosti namieta neposkytnutie odpovede na túto námietku zo strany dovolacieho súdu;
- c) odvolaciemu súdu vytýka aj vykonanie neprípustného dokazovania, ak prihliadol na nové listiny pripojené k vyjadreniu žalovaného v rámci vyjadrenia k prvému dovolaniu sťažovateľa, a teda až po vydaní prvoinštančného rozsudku, pričom na túto námietku nereagoval ani najvyšší súd;
- d) sťažovateľ zastáva názor, že servisná správa nepreukazuje porušenie záručných podmienok a vylúčenie zodpovednosti žalovaného za vady telefónu, preto záver odvolacieho súdu o tom, že servisná správa preukázala, že vady boli spôsobené vzniknutím neznámej kvapaliny, je zjavne svojvoľný, keďže to zo správy vôbec nevyplýva (resp. správa sa príčinou väd nezaoberala), na čo opäť nedostal žiadnu odpoveď ani v odvolacom či dovolacom rozhodnutí;
- e) sťažovateľ namieta tri druhy falšovania (pozmeneňia) dokumentov žalovaným, čo ostalo bez odozvy, resp. namietať aj stotožnenie sa dovolacieho súdu so zjavne nesprávnym záverom odvolacieho súdu o totožnosti dokumentov predložených oboma stranami sporu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania smerujúceho proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa.

9. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať obidva napadnuté rozhodnutia. Vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavná ochrana poskytovaná ústavným súdom je postavená na princípe subsidiarity. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ mohol podať dovolanie (čo aj využil), o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné jeho sťažnosť v časti proti namietanému rozsudku krajského súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Preto bude ústavný súd posudzovať opodstatnenosť ústavnej sťažnosti len vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré však hodnotil aj v kontexte záverov napadnutého rozsudku krajského súdu.

10. Z obsahu sťažnostnej argumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta nesprávne, nedostatočné a nepreskúmateľné (vy)riešenie skutkovej otázky v civilnom sporovom konaní primárne spojenej s vyhodnotením a posúdením servisnej správy, ktorá podľa sťažovateľa predstavuje podstatný dokument, na ktorom je rozsudok o zamietnutí jeho žaloby založený. Hlavná sťažnostná námietka tak atakuje porušenie procesnej stránky práva na spravodlivý proces, a to nedostatku preskúmania hodnotenia dôkazov a nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí.

11. Z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa pri riešení vykonania servisného posúdenia vady telefónu zameral nielen na *skutkové* okolnosti významné z hľadiska toho, čo sa stalo (zatečenie neznámej kvapaliny do vnútorných priestorov telefónu), čo urobil sťažovateľ (predloženie telefónu v rámci záručnej lehoty na opravu), čo urobil žalovaný (neuznanie reklamácie na základe servisnej správy), ale najmä na *skutkové* okolnosti týkajúce sa zistenia, čo obsahujú sťažovateľom spochybnené listinné doklady vo vzťahu servisnému posúdeniu vady telefónu, resp. ich nesúladu s dokumentmi predloženými sťažovateľom (body 10, 11 napadnutého rozsudku). Výsledkom tohto komplexného riešenia skutkových otázok podporeného ďalšími čiastkovými skutkovými a právnymi závermi bolo stotožnenie sa s pravdivosťou skutkových tvrdení protistrany sťažovateľa o tom, že vada telefónu nie je takou vadou zakladajúcou povinnosť žalovaného na bezodplatnú opravu alebo vrátenie kúpnej ceny.

12. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že spochybnenie hodnotenia dôkazov (listinných dokladov) a polemika so zisteným skutkovým stavom boli v takmer totožnom duchu sťažovateľom nastolené (aj) v dovolacom konaní. Prihliadajúc na podstatu dovolacích námietok (zosumarizovaných v bode 28 napadnutého uznesenia), ústavný súd konštatuje, že aj v dovolacom konaní vec stále ostala dominantne sporom o jej skutkový základ. Preto najvyšší súd správne identifikoval, že sťažovateľ svojou argumentáciou zachádza do posudzovania procesu dokazovania a vyhodnocovania skutkových okolností, ku ktorým dospel už odvolací súd (resp. súd prvej inštancie). Keďže má v referenčnej norme (§ 442 CSP) obmedzený priestor, aby v dovolacom konaní vstupoval do skutkovej polemiky, zvolil rezervovaný postoj voči prieskumu vo vzťahu nastoleným vadám v procese dokazovania (body 29, 41 napadnutého uznesenia). Ústavný súd v rámci vzájomného súdneho dialógu dáva najvyššiemu súdu do pozornosti, že uvedená právna norma mu nebráni v preskúmaní logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov, ktoré je súčasťou práva na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2022).

13. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením súdov nižších inštancií (bod 11 tohto uznesenia), aj napriek zistenej zdržanlivosti v tomto ohľade (bod 12 tohto uznesenia) s najvyšším súdom súhlasí, že k žiadnemu extrémnemu nesúladu medzi skutkovými a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej v prejednávanej veci nedošlo (bod 29 napadnutého uznesenia). Z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu totiž vyplýva, že záver o tom, že žalovaný ustál dôkazné bremeno ako prirodzený výsledok procesu voľného hodnotenia dôkazov, ktorý bol primerane, zrozumiteľne a logicky vysvetlený, sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie práva na spravodlivý proces len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že predmetné dôkazy mali byť hodnotené inak. Ústavný súd podotýka, že námietky sťažovateľa týkajúce sa svojoľnosti vykonania dôkazov (resp. ich hodnotenia), ktoré sú v podstatnom len recykláciou námietok uplatnených v mimoriadnom opravnom prostriedku, nedosahujú relevantné pochybnosti o zistenom skutkovom stave, ktoré by dosahovali intenzitu ústavnoprávneho charakteru. Rovnako súhlasí s názorom najvyššieho súdu o tom, že sa konajúce súdy (na odôvodnenia ktorých najvyšší súd poukázal v bodoch 33, 35 napadnutého uznesenia) dôvodom zamietnutia žaloby dostatočne venovali (body 32 a 36 napadnutého uznesenia).

14. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj tomuto rozhodnutiu predchádzajúce rozhodnutia nižších súdov nie sú výsledkom svojoľne zisteného skutkového stavu a na to nadväzujúcich právnych záverov, ale nevyhnutným následkom neuneseného dôkazného bremena tvrdenia o dôvodnosti reklamácie. Záver o zamietnutí žaloby a o odmietnutí dovolania v tejto súvislosti

nemožno považovať za nespravodlivý, a preto rozporný so základnými právami sťažovateľa. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu pred tým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú ústavný súd považuje takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu